

Мони и той неволно сѣда до нея.

Захарина. (На себе си) Игнаждень!... Кичене на елхата!... Бѣдни вечеръ при мила рожба, любимъ съпругъ,... (Тя неволно, вдадена въ спомени, постѣга и го хваща за ржката).

Мони. (Унесенъ въ спомени не си дръпва ржката.)

Захарина. Какъ ще забравя ония вечери, кога презъ дългитѣ зимни нощи, двама съ хванати ржце, предъ свѣтлата камина, слушахме мълчанието на зимнитѣ вечери и си шепнѣхме за нашитѣ топли надежди въ живота... И когато се умаряхме отъ свидни блѣнове, цигулката, акомпанирана отъ пияното, почваше нашитѣ дивни романи... Нощта мълчеше, пияното и цигулката разказваха нашитѣ надежди и сърдцата ни, упоени отъ радости, замираха отъ семейно щастие...

Мълчание.

Мони. (Увлѣченъ, слага ржка върху главата ѝ, съ сподавенъ гласъ додава) Разправяй.. разправяй....

Захарина. (Унесена) Въ праздникъ, седнали до прозореца, ние гледахме отъ топлата стая, какъ вали снѣга, и какъ ята гарвани се събиратъ и чезнатъ въ далечинитѣ презъ снѣжни виялици.... Снѣгътъ валѣше, доле по улицата се чува звънтението на сани, а ние мечтаехме по нашето дете, което спѣше въ люлката и чувствуваше грижитѣ ни за него. А разбудѣше ли се и протегне ржчички, даме